

Patrycja Markowska, Grzegorz Markowski, Aż po

po promieniach światła biegnę do ciepła
to jedyna droga jaką znam
po kamieniach bosy by poczuć
ile w środku mamy nas

uciec tam
aż po horyzont
uciec tam
złap za rękę mnie
uciec tam
nawet gdy z nią zabłądzimy
uciec tam
z tobą łatwiej biec

serce się wije na dłoni
tego nie zmieni, rozmieni czas
choć skóra twarda jak orzech
pod spodem ta sama krew
serce się wije na dłoni
czasem tak często jest unieść je
choć skóra twarda jak orzech
pod spodem ta sama krew

na refleksach światła stawiam swe stopy
to jedyna droga jaką znam
po kamieniach bosy by wprawić w drzenie
sprawdzam ile jeszcze mamy szans

uciec tam
aż po horyzont
uciec tam
złap za rękę mnie
uciec tam
nawet gdy z nią zabłądzimy
uciec tam
z tobą łatwiej biec

serce się wije na dłoni
tego nie zmieni, rozmieni czas
choć skóra twarda jak orzech
pod spodem ta sama krew
serce się wije na dłoni
czasem tak często jest unieść je
choć skóra twarda jak orzech
pod spodem ta sama krew